

HIROMI
KAWAKAMI

Prăvălia de mărunțișuri
a domnului Nakano

Traducere din limba japoneză și note
de Magdalena Ciubăncan

POLIROM
2020

Cuprins

Plicul A4	5
Prespapierul	31
Autobuzul	52
Cuțitul de hârtie	70
Un câine mare	97
Papușa din plastic	121
Mașina de cusut	140
Rochia	161
Bolul	182
Marul	207
Sticla de gin	230
Mingea de box	254

Până și eu îmi dădeam seama cât de neajutorată sunt de fapt, dar l-am refuzat categoric pe domnul Nakano. S-a uitat la mine ca un porumbel care ciugulește boabe în curtea templului. Am crezut că o să mă întrebe dacă m-am certat cu Takeo, dar n-a făcut decât să dea din cap.

A ieșit apoi afară și și-a aprins o țigară în fața magazinului. Degeaba îl bate Masayo la cap să nu mai scuture scrumul în fața prăvăliei, că doar e a lui. Și azi a aruncat fără nici o jenă chiștocul pe jos. Umbra care i se vedea în spate era neagră și mai mică decât el, ca în miezul verii. Deși la începutul lui septembrie se făcuse răcoare, acum, când octombrie bătea la ușă, căldura revenise brusc. Aparatul de aer condiționat din prăvălie era un model vechi, iar când îl porneai, făcea un zgomot infernal.

Domnul Nakano a spus odată că aparatul ăsta e sigur femeie. Se enervează dintr-odată. Și pe urmă te tot pisează. După ce zice ce are de zis, se calmează, iar tu crezi că s-a terminat. Ei bine, când te-aștepți mai puțin, dintr-odată începe iar să se enerveze. Takeo râdea ascultând ce povestea domnul Nakano. Chiar în momentul acela aparatul a scos un zgomot puternic și pentru o secundă privirile noastre s-au întâlnit. Am izbucnit amândoi în râs.

Domnul Nakano tocmai își aprindea a doua țigară. Stă cu spatele încovoiat și, chiar dacă afară sunt aproape treizeci de grade, dă impresia că-i e frig. În prăvălie e liniște. De când s-a întors căldura, clienții s-au rărit iarăși. Strada din fața magazinului e pustie, nu trece nici

măcar o mașină. Domnul Nakano strănută. Mi se păruse că e liniște, dar acum aparatul de aer condiționat era surprinzător de gălăgios. În general eram obișnuită cu bârâitul lui și de obicei nu-l mai percepeam drept zgomot.

Urmăream absentă mișcările domnului Nakano, ca și cum m-aș fi uitat la un film mut. S-a frământat un pic dacă să-și aprindă și a treia țigară, dar până la urmă a pus-o înapoi în pachet. Însă cum acesta stătea să se desfacă, nu a reușit s-o potrivească bine la loc. Cu cât încerca mai tare să împingă țigara în pachet, cu atât ea se încovoia mai mult. Și umbra lui se rotunjea tot mai puternic.

Până la urmă n-a reușit, așa că a luat țigara între dinți și a început să rotească din cap. Și capul umbrei se mișca, ținându-se după domnul Nakano, dar, față de corpul real, mișcarea ei era mai înceată.

O pisică s-a tolănit în fața lui, iar el i-a spus ceva. În ultimele săptămâni o pisică își tot făcea nevoile în fața prăvăliei. De câte ori se întâmpla asta, trebuia să facem curățenie cu mare grijă.

Domnul Nakano se plângea dezgustat că miroase îngrozitor și freca bine cu peria de lemn. Și eu, și el îi aruncam priviri crâncene pisicii ăsteia târcate când își făcea treaba la noi, dar Takeo o hrănea pe ascuns. Îi puneă hrană uscată în spatele camionetei, pe un mojar mic, întors cu fundul în sus. Pisica venea întotdeauna pe la patru și ceva după-amiază. Până la șase, când se întorcea domnul Nakano de la preluat sau de prin oraș, avea grijă să facă toată mâncarea să dispară.

Takeo îi spune pisicii Mimi. Uneori mi se pare că glasul cu care strigă „Mimi” e mai cald decât cel cu care spune „Hitomi”.

Toată ziua n-a apărut nici un client. În prăvălia domnului Nakano, care nu este magazin de obiecte de epocă de lux, chiar și în zilele mai proaste tot intră trei-patru clienți, fie și numai ca să se uite sau să întrebe cât costă una-alta.

Când domnul Nakano a spus „Păi, așa deci”, tocmai închideam prăvălia. Era ca în miezul verii, așa că până la ora închiderii afară fusese lumină, dar, nu știu cum, într-o clipită s-a și lăsat întunericul. Când apune soarele, se vede că e altfel decât la începutul lui septembrie, căci se răcorește puțin.

— Da, i-am răspuns.

După multă vreme, deși domnul Nakano spusese „Păi, așa deci”, astăzi nu mi-a mai venit să râd pe ascuns. De când nu mai vorbeam cu Takeo, eram indiferentă la tot ce se întâmpla în jurul meu. Iar asta mă scotea din sărite.

— E adevărat că femeile sunt de fapt foarte obscene? m-a întrebat domnul Nakano.

Ca de obicei: neașteptat și de neînțeles.

— Obscene? am întrebat eu.

Întâi m-am gândit să-l ignor, dar nu deschisesem gura toată ziua și parcă voiam totuși să spun ceva.

— Păi, am găsit ceva tare ciudat, ceva scris de o femeie.

Spunând asta, s-a așezat greoi pe scaun. Acel scaun, un obiect de epocă veritabil, era

o raritate în prăvălia domnului Nakano. America, sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Spătarul avea un model decupat și fragil, dar domnul Nakano se lăsa pe el fără reținere. Dacă eu sau Takeo am fi făcut la fel, cu siguranță că ne-ar fi certat.

— Ciudat? Cum adică? am întrebat eu. Femeia e cumva doamna Sakiko?

Domnul Nakano nu mai avea astâmpăr.

— Pai, asta-i... a început el, după care a amuțit.

— Ceva scris? Adică o scrisoare? am întrebat eu, văzându-l că nu mai deschide gura.

— Nu, nu-i o scrisoare.

— Atunci e vreun desen?

— Nu, nu-i nici desen.

Am încercat să-mi readuc în memorie figura lui Sakiko. Nu știu de ce, dar nu reușeam să-mi amintesc cum arăta atunci când am cunoscut-o, în salonul de spital. Îmi venea în minte nu atât figura, cât mai degrabă plânsetul ei înăbușit.

— Femeile mint mult, a spus într-un târziu domnul Nakano.

Mi-am adus minte de fața lui Sakiko din momentul când dădea să intre în acel *love hotel* împreună cu domnul Nakano. Impresia pe care mi-o făcuse figura ei în acea fracțiune de secundă, când întorsese capul și ni se întâlniseră privirile, mi se întipărise adânc în memorie. Dar acum nu mai știam dacă așa arată de fapt Sakiko sau totul se împletise cu amintirile mele neclare și luase forme nedesluite.

— Minciuni?

— Da, și poveștile astea pe care le tot repetă sunt foarte erotice.

— Ce?!

Nu înțelegeam deloc care era legătura.

— Ce treabă au femeile cu poveștile?

— Păi, așa deci, a spus el îngrijorat și cu mai mult neastâmpăr decât înainte. Păi, așa deci, femeia de care îți spun a scris asta. Da, e ca un roman. E o poveste care se repetă.

— Poftim? Doamna Sakiko e scriitoare? am strigat cu fără să-mi dau seama.

— Cum adică, Hitomi? Tu știi cum o cheamă? m-a întrebat, lăsând pentru o clipă la o parte frământarea care-l cuprinsese.

— Păi, nu ne-am întâlnit la spital?

— Dar nu v-am spus niciodată că ea e femeia cu care am o relație.

— Da, dar v-ați dat de gol. În primul rând a plâns foarte mult, nu?

Domnul Nakano rămăsese cu gura căscată. Nu-l înțelegeam deloc.

— Mda, așa-l, a șoptit el.

— Are și un pseudonim?

— Nu, nu așa se pune problema. În primul rând eu n-aș ieși cu o scriitoare.

— Dar tocmai mi-ați spus că doamna Sakiko scrie un roman.

— Nu e un roman. Seamănă cu un roman. N-are nici o intrigă.

— Cât e de erotic?

— În orice caz, locul unde se desfășoară e foarte stupid, a oftat adânc domnul Nakano.

— E ca un scenariu din filmele pentru adulți? am întrebat eu cu timiditate.

— Filmele pentru adulți au și scenariu? Nu se filmează pur și simplu și apoi se editează, ca să iasă cum trebuie?

— Nu. Am auzit că de fapt sunt niște producții destul de artistice.

— Mda. În ce mă privește, când vine vorba de filmele pentru adulți, prefer să fie ușor de înțeles.

Conversația se îndepărtase de la subiect. Domnul Nakano se rezemase neglijent de spătarul scaunului și se uita în tavan. Spătarul se îndoise. Eram pe punctul de a întreba dacă n-o să se rupă, dar m-am abținut. Odată, când domnul Nakano ștergea de praf un vas, am observat că acesta stătea să cadă și i-am strigat „Aveți grijă!”, dar vasul tot a căzut și s-a spart. Nu mi-a reproșat nimic, dar am învățat că în asemenea momente nu e o idee bună să-i atrag atenția. După cum spune Masayo, nu te ajută cu nimic să prevezi pericolul. De asta cheltuiește ea banii cu atâta ușurință. Mă întreb dacă cele două au vreo legătură una cu alta.

Parcă aș fi vrut și parcă n-aș fi vrut să întreb ce fel de scriere este, mai concret, opera „foarte erotică” a doamnei Sakiko. Domnul Nakano tăcea. Spătarul scaunului a scos un scârțâit rău prevestitor.

A doua zi domnul Nakano avea de mers la un târg în Kawagoe¹, așa că am primit eu cheile de la prăvălie. Am ridicat obloanele, am

1. Mic orașel tradițional, aflat la aproximativ patru-zeci și cinci de kilometri de Tokio.